

nas färgfördelning skyddar dem i hög grad, emedan deras farliga färgprakt alltid är dold under hvilan, däriegenom att vingarna hållas upprätt med de starkt färgade ytorna mot hvarandra. Om man med tillräcklig uppmärksamhet följde dessa fjärilars lefnads-sätt, skulle man sannolikt finna, att färgerna på vingarnas undre yta mycket ofta likna vissa omgifvande föremål och på detta sätt gifva ett skydd. Så t. ex. har Wood gjort den iakttagelsen, att vår lilla fjäril med de orangegula vingspetsarna (*Anthocharis cardamines*), som är en af de lifligast tecknade af våra nordeuropeiska arter, ofta sätter sig om aftonen på vildkörvelns (*Anthriscus sylvestris*) gröna och hvita blomsterhufvuden, med hvilka den vackra, gröna och hvita teckningen på undersidan af hans vingar då helt och hållet smälter samman för ögat, så att han i denna ställning är mycket svår att uppdaga. Det är ganska antagligt, att den starka teckningen på undersidan af vingarna hos Påfogelögat, Nässel-fjärilen och Amiralen har sin grund i liknande förhållanden.

Hos två märkvärdiga sydamerikanska fjärilar (*Gynecia dirce* och *Callizona acesta*), som alltid sätta sig på trädstammar, äro vingarna å undre ytan strimmiga och fläckiga på ett besynnerligt sätt, så att de, när de betraktas halft från sidan, i högsta grad likna den spruckna barken på många slags träd. Men det märkvärdigaste och bestämdaste exempel på en skyddande likhet, som WALLACE någonsin sett hos en fjäril, ge oss den i Indien allmänna *Kallima inachis* och dess malajiska släging *K. paralecta* (se titeltaflan). Deras ryggsida